

BETERSCHAP

Hij klopte aan mijn deur.

"Ben jij er al weer?", vroeg hij verbaasd,
toen ik zelf opendeed.

"Ja, ik ben er weer", antwoordde ik.

Het was een tijdje stil.

Hij keek me vol mededogen aan.

Ik merkte, dat hij zijn woorden zoeken moest.

*"Jij hebt nu verdriet,
je vader is dood, dat heb ik gehoord."*

Ik beaamde dat.

Hij viel me om mijn nek

en drukte stevig zijn gezicht tegen het mijne.

*"Daarom ben ik langs gekomen
om je beterschap te wensen met je verdriet."*

"Dat vind ik lief van jou", antwoordde ik,
terwijl een gevoel van ontroering zich mengde
met een glimlach om die ongewone uitdrukking.

"We moeten volgende week maar eens praten",
vervolgde hij, *"want praten helpt."*

Toen hij wegging en

mij wat beduusd achterliet,

dacht ik na over wat hij gezegd had.

Eigenlijk zat er veel wijsheid

in zijn ogenschijnlijk merkwaardige wens:

beter worden van verdriet.

Ik merkte dat deze bewoner voor mij

nu even pastor was.

Misschien kun je je taak pas goed uitvoeren,

als je accepteert dat de rollen soms ook kunnen wisselen.